

عنوان مقاله:

بازتعریف اصطلاحات گویش شناختی شولایی در چهارچوب نظریه مجموعه های فازی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبانشناسی گویشهای ایرانی، دوره 5، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

سیف اله ملایی پاشایی - استادیار زبان شناسی/ دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

ابهام یکی از ویژگی های ذاتی زبان های طبیعی است. بسیاری از مفاهیم و متغیرهای زبان شناختی نیز مبین ارزش دقیقی نیستند و مبهم و غیرقطعی هستند. وانگهی، به کارگیری اصطلاحات نادقیقی چون لهجه، گویش و گونه زبانی تصور محیطی قطعی از تقسیم بندی مناطق جغرافیایی به دست می دهد. این اصطلاحات با ابهامی از نوع فازی همراه هستند، در حالی که تجربه زیسته ما را به سمت پیوستاری بدون مرزهای مشخص سوق می دهد. لذا در این نوشتار، برای رفع این ابهام داده های زبانی به عنوان شاهد تجربی در قالب مجموعه های فازی صورت بندی و آن گاه رابطه بین زبان گونه ها در الگوهای استدلال های تقریبی مقوله بندی شد. صورت بندی فازی در این پژوهش نشان داد که چگونه یک زبان گونه می تواند بر پایه عضویت درجه بندی شود تا درجاتی -و نه کاملاً- عضو زیرمجموعه زبان گونه های یک و یا چند زبان باشد. به عبارت دیگر، ارزش هر گزاره یا درجه عضویت یک زبان گونه همانا عددی گویا بین 0 و 1 است؛ در نتیجه این کمی سازی، رابطه بین زبان گونه های مختلف دقیق تر و بدون سوگیری بازنمایی می شود و دیگر نیازی به توسل به معیارهای غیرزبان شناختی و نسبی چون وجه اجتماعی، درک متقابل، و تقسیمات سیاسی و نیز پذیرش مرزبندی مطلق و جزمیت متضمن در اصطلاحات گویش شناسی سنتی آن ها نیست.

کلمات کلیدی:

نظریه مجموعه های فازی، ابهام، گویش شناسی، لهجه، متغیرهای زبانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1232987>

